

[Indenrigsministeren.]

Tid siden. Jeg talte efter Mødet ogsaa med Repræsentanter for det sønderjyske Landbrug, og man sagde da til mig, at man i hvert Tilfælde vilde finde det ønskeligt, om denne Overgang kunde finde Sted samtidig med Udløbet af den 4 Aars Periode, for hvilken Forholdet mellem personlige Skatter og Ejendomsskatter fastsættes ude i Sognekommunerne, det vil sige den 1. April 1939. Jeg maatte erkende, at det var der nogen Rimelighed i, fordi det vilde medføre, at hvis man mente, den nye Amtsbeskatning lagde for meget over paa Ejendommene, saa havde man Adgang til, i Kraft af det kommunale Selvstyre rundt omkring i Kommunerne, at tage Hensyn dertil ved Afgørelsen af Forholdet mellem personlig Skat og Ejendomsskat. Det er det, der er Baggrunden for, at der her i Tinget er stillet det Ændringsforslag, at den nye Ordning skal træde i Kraft med en Trediedel den 1. April 1938 og de to Trediedele først i 1939.

Jeg skal i Anledning af det bestemte Spørgsmaal, det ærede Medlem stillede til mig, erklære, at jeg ikke kan modtage et saadant Ændringsforslag. Det vilde være ensbetydende med at opretholde den Tilstand, der hidtil har hersket, og den anser jeg for skadelig for Sønderjylland. I den Forbindelse maa jeg maaske have Loy til at sige, at det ærede 10de tingvalgte Medlem jo heller ikke principielt kan være imod den Ordning, vi har i det gamle Land. Jeg minder det ærede Medlem om, at saa sent som i 1933 har han sammen med sine Partifæller her i Landstinget stemt for Afskaffelsen af den sidste Del af Amtsskatternes Fordeling ud over Sognekommunerne, saa rent principielt, maa jeg gaa ud fra, er det ærede Medlem heller ikke Tilhænger af Forholdet, men han mener kun, at de særlige sønderjyske Forhold gør det ønskeligt, at en Ændring udsættes indtil videre. Jeg kan, som sagt, ikke modtage et saadant Ændringsforslag, men jeg skal gerne tilføje, at den Dag jeg var til Samraad i Landstingets Udvalg, antydede jeg, at jeg i og for sig, hvis der i øvrigt kunde være blevet Enighed derom, ikke skulde have noget imod, at Overgangstiden blev gjort noget længere, men paa det Tidspunkt i hvert Tilfælde, forstod jeg, var der heller ikke fra Oppositionens

Side noget Ønske om at gaa ind derpaa. Jeg erklærede mig altsaa villig dertil den Dag, ikke i og for sig fordi jeg mente, det var rigtigt, men fordi jeg gerne altid vil tage Hensyn til saadanne Ønsker, som fremkommer fra de sønderjyske Landsdele, for saa vidt de principielt kan forliges med mine Anskuelser om, hvad der tjener Sønderjylland bedst i det lange Løb.

K. Pedersen: Naar den højtærede Minister søger at slaa fast, at jeg nu skulde være kommet til Klarhed over, at vort Forslag ikke kan gennemføres, maa Ministeren ikke have lagt Mærke til min sidste Bemærkning, nemlig denne, at man udmærket kan vedtage vort Ændringsforslag her, der skal nok til tredie Behandling komme til at foreligge en saadan Overgangsbestemmelse, at Forslaget bliver fuldt saa godt at føre ud i det praktiske Liv som Regeringens Forslag og vil komme til at give betydelige Lettelser der, hvor Lettelser tiltrænges.

Jeg skal i øvrigt ikke forlænge Diskussionen — der er saa store Afvigelser mellem den højtærede Ministers og min Opfattelse af dette Spørgsmaal, at det ikke vilde føre til noget. Udgangspunktet for hele mit Indlæg angaaende Ejendomsbeskatningen er den foruroligende Stigning i Ejendomsskatterne, der har fundet Sted igennem de senere Aar. Jeg mener, det er et fuldt berettiget Krav, at man fører disse Ejendomsskatter tilbage nogenlunde til tidligere Tidens Niveau og saa lægger Resten af Skattebyrden der, hvor Skatteevnen er, imod fortsat at lægge Ejendomsbeskatningen der, hvor der ingen Bæreevne er.

Jefsen Christensen: Jeg maa selvfølgelig være den højtærede Indenrigsminister taknemmelig for enhver Omsorg for Udviklingen i Sønderjylland, men Ministeren maa undskylde, at jeg ikke kan være ham taknemmelig for en Udvikling, der medfører en Ændring af Skatterne i de sønderjyske Landsdele, som jo nu, ogsaa i Henhold til den Statistik, Indenrigsministeren anførte, har et mere ligeligt Forhold i Fordelingen af Byrderne imellem Skat paa Indkomst og Skat paa fast Ejendom, end det øvrige Land har. Jeg er ikke klogere, end at dette, at man fra Rigsdagen vælter den ene